

СКРИТОТО ЗНАМЕ

Симо се втурна вкжщи запъхтѣнъ, разпрери ржце и извика развълнуванъ :

— Идате! Дойдоха вече!

— Кой? Какво? — застана изумена жена му и се прекръсти.

— Германцитѣ! Влѣзоха... Нѣколко мотоциклети! Спасени сме вече! Свободата изгрѣ!

Въ сжщия мигъ на улицата се чу шумъ, затичаха селяни, и тържествено „ура“ процепи малкото македонско селце.

— Диме! — викна Симо на десетгодишния си синъ, който стоеше учудено предъ баща си, — скоро ми донеси брадвата! Да извадимъ знамето! Да разкъртимъ стената! Тамъ съмъ го скриль. — Диме избѣга навънъ и скоро се върна съ брадвата въ ржце.

— Ела, синко, — каза баща му и го въведе въ малкото килерче.

Симо отмѣсти кацата и разкърти съ брадвата стената задъ нея. Оттамъ изпадна малка дървена кутия. Симо я грабна и излѣзе пакъ въ пруста. Диме се втурна следъ баща си. Майката приближи. Начуголиха се и дветѣ по-малки Симомови деца.

Симо нетърпеливо отвори кутията, извади нагънатото трицвѣтно знаме и го раздипли.

— Нашето, българското знаме!

Той си долепи устнитѣ до него, цѣлува го дълго, и отъ очитѣ му покапаха сълзи!

— Жена, деца, цѣлунете го! Нашето знаме, българското знаме! Двадесетъ и петъ години го пазихъ. И вѣрвахъ, че ще дойде свободата... И дойде.

Децата и жената почнаха да цѣлуватъ знамето и да плачатъ отъ радость. Но Симо нѣмаше търпе-